

Den lille piken med svovelstikkene

Det var så gruelig kaldt. Det snødde og det begynte å bli mørk aften. Det var også den siste aftenen i året, nyttårsaften. I denne kulden og i dette mørket gikk det på gaten en liten, fattig pike med bart hode og nakne føtter. Ja, hun hadde jo riktignok hatt tøfler på da hun dro hjemmefra. Men hva kunne det hjelpe! Det var ganske store tøfler, hennes mor hadde sist brukt dem, så store var de, og dem mistet den lille da hun skyndte seg over gaten i det to vogner fór så gruelig raskt forbi. Den ene tøffelen var ikke å finne, og den andre løp en gutt av med. Han sa at den kunne han bruke til vugge, når han selv fikk barn.

Der gikk nå den lille piken på de nakne små føttene, som var røde og blå av kulde. I et gammelt forkle holdt hun en mengde svovelstikker, og en bunt gikk hun med i hånden. Ingen hadde kjøpt av henne hele den dagen. Ingen hadde gitt henne en skilling. Sulten og forfrossen gikk hun og så så forkuet ut, den stakkars lille! Snøfnuggene falt i hennes lange gule hår, som krøllet så pent om nakken, men den stasen tenkte hun riktignok ikke på. Ut fra alle vinduene skinte lysene, og i gaten så luktet det så deilig av gåsesteik. Det var jo nyttårsaften, ja det tenkte hun på.

Borte i en krok mellom to hus, det ene gikk litt mere frem i gaten enn det andre, der satte hun seg og krøp sammen. De små benene hadde hun trukket opp under seg, men hun frøs ennå mere, og hjem turde hun ikke gå. Hun hadde jo ikke solgt noen svovelstikker, ikke fått en eneste skilling, hennes far ville slå henne. Og kaldt var

det også hjemme, de hadde kun taket like over dem, og der pep vinden inn, skjønt det var stappet strå og kluter i de største sprekke. Hennes små hender var nesten helt døde av kulde. Akk! En liten svovelstikke kunne gjøre godt. Turde hun bare trekke en ut av bunten, stryke den mot veggen og varme fingrene. Hun trakk en ut. «Ritsch!»

Hvordan den freste, hvordan den brente! Det var en varm, klar lue, slik som et lite lys, da hun holdt hånden om den. Det var et underlig lys! Den lille piken syntes hun satt foran en stor jernkakeovn med blanke messingkuler og messingtromme. Ilden brente så velsignet, og varmet så godt! Nei, hvor fint det var! Den lille strakte nå føttene ut for å varme disse også. – Da slukket flammen, kakeovnen forsvant, og hun satt med den lille stumpen av den utbrente svovelstikken i hånden.

En ny ble strøket, den brente, den lyste, og når skinnen falt på muren, ble denne gjennomsiktig, som en blomst. Hun så like inn i stuen, hvor bordet stod dekket med en skinnende hvit duk, med fint porselen, og deilig dampet den stekte gåsen, fylt med svsker og epler! Og det som var enda prektigere, var at gåsen hoppet fra fatet, og vraltet hen over gulvet med gaffel og kniv i ryggen. Like hen til den fattige piken kom den. Da slukket svovelstikken og det var kun den tykke, kalde muren å se.

Hun tente en ny. Da satt hun under det vakreste juletre. Det var enda større og mere pyntet enn det hun hadde sett gjennom glassdøren hos den rike kjøpmannen, nå sist jul. Tusenvis av brennende lys på de grønne grenene og fargerike bildene, lik de som pyntet

butikkvinduene, så ned til henne. Den lille strakte begge hender i været – da slukket svovelstikken. De mange julelysene gikk høyere og høyere, hun så nå at de var de klare stjernene. En av dem falt og gjorde en lang ildstripe på himlen.

«Nå dør det en!» sa den lille, for gamle mormor, som var den eneste som hadde vært god mot henne, hun var nå død, hadde sagt: *Når en stjerne faller, går det en sjel opp til Gud.*

Hun strøk igjen en svovelstikke mot muren. Den lyste rundt om, og i glansen stod den gamle mormoren, så klar og så skinnende, så mild og velsignet.

«Mormor!» ropte den lille. «Å, ta meg med! Jeg vet du er borte når svovelstikken går ut; borte slik som den varme kakkellovnen, den deilige gåsesteken og det store velsignede juletreet!» – og hun strøk i hast hele resten av svovelstikker som var i bunten, hun ville så gjerne holde på mormor. Og svovelstikkene lyste med en slik glans at det var klarere enn ved den lyse dag. Mormor hadde aldri før vært så vakker og så stor. Hun løftet den lille piken opp på sin arm, og de fløy i glans og glede, så høyt, så høyt. Og det var ingen kulde, ingen hunger, ingen redsel, de var hos Gud!

Men i kroken ved huset satt i den kalde morgenstund den lille piken med røde kinn, med smil om munnen – død, frosset i hjel den siste aftenen av det gamle året. Nyttårmorgen gikk opp over det lille liket som satt med svovelstikkene, hvor et knippe var nesten brent. «Hun har villet varme seg!» sa man. Ingen visste hva slags skjønnhet hun hadde sett, i hvilken glans hun med gamle mormor hadde gått inn til nyttårs glede!

Ordforklaringer

- **svovelstikke:** gammeldags fyrstikk med hode av svovel og kaliumklorat
- **skilling:** gammel myntenhet, 1/120 daler, 1/24 mark, tilsvarer 2-3 kroner i dag

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

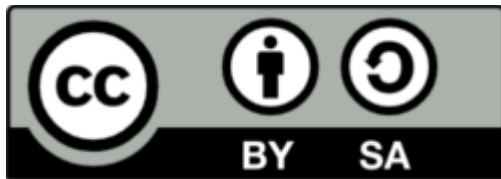

Dansk kunsteventyr av Hans Christian Andersen (1805-1875).
(Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Den lille Pige med Svovlstikkerne

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på den originale danske teksten: [Den lille Pige med Svovlstikkerne \(1848\) \(kb.dk\)](#)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Vilhelm Pedersen (1820-1859)

Kilde: [H. C. Andersens Eventyr og Historier. Andet Bind, 1904 \(archive.org\)](#)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.